

Otte og halvfemstidstøvende Møde.

Onsdagen den 1ſte April 1890, Kl. 1.

Formanden (Søgsbro): Udvalget angaaende Lovforſlag om Meddeleſe af Koncesſion paa Anlæg og Drift af forſkjellige Jernbaner i Sylland har afgivet ſin Betænkning. Exemplarer ere omdelte.

Udvalget angaaende Valgbrevs Prøvelse har afgivet Betænkning over de til ſamme henviſte Valgbogsudſkrifter og Valgklager. Exemplarer ville blive omdelte.

Den forſte Sag paa Dagsordenen var:

Fortættelſe af eneſte Behandling af Indstillinger fra Finantsudvalget angaaende de til ſamme henviſte Andragender.

(Udvalgets Betænkning og Indstillinger findes i Tillæg B. Sp. 1337 ff.)

Der var til denne Behandling udenfor Betænkningen ſtillet følgende Vædringsforſlag:

Af Bluhme:

Der tilføies en ny Henviſning, ſaa-lydende:

[Bet. Nr. 80]. Andragende fra Engmelter Jens Chriſtensen af Grimstrup om Invalideunderſtøttelſe

henviſes til Finantsministeren.

Ordføreren (Buſſ): Der foreligger her 10 Andragender, der ere foreſlaaede henviſte til den høitærede Finantsminister fra Finantsudvalget. Jeg tror ikke, at det høie

Thing er oplagt til at gaa dybere ind paa Motiveringerne af diſſe 10 Andragender, og jeg ſkal derfor forſtaane Thinget for den Videlſe, ſom jeg antager det vilde være, derſom jeg udbredte mig vidt og bredt om diſſe 10 Andragender, ſaaledes ſom de egentlig gav Anledning til. Jeg ſkal derfor kun tillade mig at motivere et eneſte, nemlig det forſte, og ſaa kun nævne de andre 9.

Det forſte Andragende er fra en Grønt-handler Chr. Hansen af Frederiksberg om Invalideunderſtøttelſe. Nu tillod jeg mig, da vi behandlede 1ſte Afdeling af denne Sag, alſaa Andragender, der ere komne fra Finantsudvalget, i mine Udtalelſer at berøre de Andragender, ſom jeg vidſte vilde komme i 2den Afdeling, og den ærede Finantsminister traadte da ſkarpt op imod mig i Anledning af mine Udtalelſer den Gang. Og det forekommer mig, at ſelv om man juſt ikke har Lov at bruge et ſaa ſkarpt Udtryk ſom Brud paa Tro og Love, ſaa var Forholdet dog for mit perſonlige Vedkommende og for Mænge, ſom med mig vare Medlemmer af det Udvalg, der lavede det ſidſte Tillæg til Invalide-loven, ſaaledes, at Forudsætningen for denne Lov dog var en ganſke anden end det, vi praktiſt have ſet gennemført i det ſidſte Aar, navnlig den Fortolkning, ſom er ſtillet op af Invalide-loven, og jeg tillod mig da at nævne, at der navnlig i 2den Afdeling var nogle Exempler, ſom viſte, at jeg havde Ret; jeg ſkal kun nævne dette ene. Denne Mand, ſom her er Tale om, deltog i Krigen 1850. Han var paa en Koſtapoſt i November ved en By i Sydſlesvig, ſom hedder Krupp. Han var Husar og blev paa denne Poſt omringet af 15 Tydſkere, mer ſom en brav og modig Karl lod han ſig ikke tage til Fange, men ſlog ſig igjennem. Under den Kamp, der ſaaledes blev ført, blev han imidlertid ſaaret i det høire Læar, og Ruglen trængte ind i Benet, Manden laa 13 Uger paa Sygehjuſet, og da Ruglen blev ſtaaren ud, ſaa fulgte der tillige Benſvulmer med, og Manden blev ſendt hjem til ſine Forældre paa tvende Krykker. I den Situation kom Manden hjem eſterat have viſt den Heltedaaſ at ſlaas med 15 Tydſkere. Der følger her ſom Bilag et af diſſe beſtjendte Invalidebreve, ſom enhver Invalid ſaar, hvorved der tilſtaas ham Penſion foreløbig fra Maa 1851 til 31te Marts 1853. Nu